

lagt Rigsdagen, i adskillige Samlinger behandlet Spørgsmaalet om en Lovgivning specielt for Banker, men der kunde ikke opnaas Enighed mellem de skiftende Regeringer og Rigsdagens Faktorer om Udseendet af en Banklov. Man behandlede ganske vist Sagen i 4 Rigsdagssamlinger, men uden noget endeligt Resultat. Saa først i Rigsdagssamlingen 1919—20 lykkedes det den daværende Handelsminister at forelægge et Forslag for Rigsdagen, der blev vedtaget, næsten enstemmigt; det blev vedtaget enstemmigt i Folketinget og vedtaget i dette høje Ting med alle Stemmer mod 3. Det er altsaa dette Forslag, som har været gældende Lov i nu lidt over 3 Aar.

Man maa jo være forberedt paa i al Almindelighed, naar man kommer ind paa en Lovgivning som denne, at det første Skridt absolut maa være et Forsøg, og man maa være klar over, at de Erfaringer, som høstes i Løbet af den første Tid, en saadan Lov virker, let vil medføre, at der hist og her hos dem, Loven virker overfor, og hos dem, som skal administrere den, rejser sig en Stemning for Ændringer paa visse Omraader. Dette gælder saa meget mere i dette Tilfælde, som vi alle erindrer, at ganske vist opnaaedes der omtrentlig Enighed indenfor Rigsdagen om den gældende Lov, men dermed er ikke sagt, at Loven var Udtryk for de Ønsker, der fandtes indenfor de forskellige Grupper paa Rigsdagen. Hvis man gennemgaar de Forhandlinger, som fandt Sted i de Rigsdagssamlinger, jeg har nævnt, vil man finde, at der var Spørgsmaal fremme i Forhandlingerne, om hvilke man kan sige, i alt Fald for en Dels Vedkommende, at de blev ligefrem udsqudt; Lovgivningsmagten mente ikke at kunne tage Stilling til dem paa det daværende Tidspunkt. Dette er ogsaa en Grund til, at der efter Lovens treaarige Virketid vil være Anledning til at tage den op igen til Behandling. Men dertil kommer yderligere, at vi under denne Lovs Virketid har haft Vilkaar her i vort Land, specielt for disse Institutioner, Bankerne, som har medført Forhold af en saadan Art, at har Lovgivningsmagten først grebet ind og lovgivet paa disse Omraader — og det er dens Ret og dens Pligt —, maa de, der har Ansvaret for denne Lovgivning og Ansvaret for dens Administration, sige til sig selv, at der skal ændres i de bestaaende Lovregler, for at der derigennem kan skabes de trygge Forhold, som er nødvendige, hvis disse In-

stitutioner skal kunne virke i vort Samfund paa den Maade, som det er Hensigten. Jeg gaar ud fra som givet, at det er det, der har været Bevæggrunden for den højtærede Handelsminister til allerede paa nærværende Tidspunkt at forelægge et Forslag til Ændringer i den bestaaende Banklov.

Nu er en Lovgivning om Bankinstitutionerne et vanskeligt Gebet, og det spænder over et meget betydeligt Omraade, hvis man vil drage alle de Forhold, gennem hvilke man kan sige, at Bankerne staar i Forbindelse med det offentlige Liv, med Publikum i al Almindelighed, ind under Lovgivningen; i saa Fald vilde denne Lovgivning i Virkeligheden række langt videre end den Lov, vi har i Øjeblikket, eller den, som Lovforslaget her tager Sigte paa. Det er ogsaa antydnet af den højtærede Handelsminister i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der er Forhold, som man har haft sin Opmærksomhed henvendt paa i Handelsministeriet, men som man skønner, at Tiden endnu ikke er inde til at lovgive om. Man indrømmer Betimegheden af, at Spørgsmaalet tages op til Overvejelse, og man indrømmer ogsaa indirekte Betimegheden af at komme ind paa en Lovgivning om disse Forhold, men man siger tillige, at blandt andet af Hensyn til de Forhold, Bankinstitutionerne har været underkastet i de foregaaende Aar, vil det maaske være for tidligt endnu at gaa til en saa stærkt indgribende Lovgivning, som der i Virkeligheden kunde være Tale om. Man ønsker, inden man gaar dertil, endnu at høste yderligere Erfaringer eller i alt Fald at bearbejde det Materiale, man nu vil være i Stand til at fremskaffe. Endelig ønsker man — hvad jeg ogsaa sætter Pris paa, at man tager Hensyn til —, at se, hvorledes Udviklingen paa dette Omraade former sig i de os nær beslægtede og nær boende Samfund. Jeg finder det derfor naturligt, at Handelsministeren er gaaet den Vej, som han er gaaet, og at man gennem det foreliggende Lovforslag gør et Forsøg paa, om jeg saa maa sige, at raade Bod paa, hvad man i denne Forbindelse kan kalde de værste Brøst, eller at imødekemme — saaledes kan man ogsaa sige det — de Krav, som Udviklingen har vist, at man bør imødekemme, hurtigst muligt gennem en Ændring af Bankloven, medens man udskyder den gennemgribende Ændring til senere. Denne Ministerens Stilling kan jeg paa mit Partis Vegne give vor ubetingede Tilslutning.

Naar man gennemgaar Forhandlin-